

Arrest

nr. 168 690 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. TIMMERMANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, H. M. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Pashtoun te zijn. U verklaart tot de Karo Khel stam te behoren. U bent ongeveer 18 jaar oud. U hebt steeds in het dorp Wazghar gelegen in het district Siagerd, ook wel Ghorband genaamd, te Parwan gewoond. U woonde in het huis van uw vader samen met uw familie. U bent vier jaar naar school geweest in de madrasa. U werkte als vervanger van olie en banden in een autogarage.

Uw vader is een jaar geleden gestorven ten gevolge van een hartziekte. Na de dood van uw vader stopte u met werken om voor uw familie te zorgen. Drie maanden na de dood van uw vader werd u gecontacteerd door de taliban. Mannen van de taliban kwamen naar uw huis om u te vragen om mee jihad te gaan voeren met hen. Ze vertelden u dat ze u in het winterseizoen naar Pakistan zouden sturen om daar te trainen en dat u dan in het zomerseizoen zou terugkomen om te vechten. Ze vertelden ook

dat ze voor uw familie zouden zorgen. Gedurende één maand heeft de taliban achter u aangezetten. Ze kwamen naar uw huis of ze praatten met u wanneer u op weg was naar de moskee. U werd door de taliban bedreigd met opsluiting en bestraffing indien u niet voor hen zou vechten. Na één maand besloot u te vluchten. U hebt Afghanistan verlaten 3 maanden voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 14 januari 2016. U bent vanuit uw geboortedorp eerst naar Kabul gereisd. Vervolgens reisde u met de auto door Pakistan naar Teheran. Vervolgens passeerde reisde u langs Turkije en Griekenland om uiteindelijk in België aan te komen op 30 oktober 2015, u diende diezelfde dag een asielaanvraag in. U bent ongeveer één maand onderweg geweest. U stelt dat indien u zou terugkeren naar Afghanistan u gedood zou worden. Tijdens het gehoor bij op het CGVS (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) legde u geen documenten neer om uw identiteit en uw asielrelaas te staven. Op 19 januari 2015 maakte u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), die u na uw gehoor met de post ontvangen had uit Afghanistan, over aan het CGVS om uw identiteit en uw asielrelaas te staven.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor rekrutering door de taliban niet aannemelijk hebt gemaakt. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen dermate vaag en niet aannemelijk gebleken, te noemen dat zij niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Bovendien stemt de beschrijving die u gaf van uw asiemotieven niet overeen met informatie waarover het CGVS beschikt. Dit omwille van volgende redenen.

Aan de basis van uw vluchtmotieven ligt uw vrees voor rekrutering door de taliban. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een algemene verwijzing naar rekrutering door de taliban niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U dient deze vrees in concreto toe te lichten. Uw verklaringen over de wijze waarop de taliban u proberen te rekruteren, over de taliban zelf alsook uw verklaringen over de problemen die u hierdoor kende kunnen echter allerm minst overtuigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt tevens dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebaseerd is op vrijwillige basis door een gedeelte ideologische visie, en vormt directe dwang eerder een uitzondering. Voorgaande kan aldus niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen dat u weigerde zich aan te sluiten bij de taliban, waarna de taliban ermee dreigde u op te pakken, op te sluiten en te straffen (zie CGVS, pp.17 en 20). Voorts dient gewezen te worden op uw eigen ideologische standpunt, met name zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u de taliban aanziet als verantwoordelijk voor de dood van onschuldige mensen. Bovendien beschouwt u de strijd tussen de taliban, die moslim zijn, en het leger, waarvan de leden eveneens moslim zijn, als geen ware jihad (CGVS, p. 19-20).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw bewering dat de taliban het op u gemunt zou hebben indien u niet voor hen zou vechten. U geeft voorts aan dat de taliban over uw dorp heerst en dat ze tegen alle mensen van de autoriteiten gekant waren (CGVS p. 19). U geeft ook aan dat de taliban iedereen probeert te rekruteren, in het bijzonder de jongemannen uit het dorp (CGVS p. 20). Het is dan ook merkwaardig te noemen dat u nooit eerder door de taliban benaderd werd, maar dat ze plots uit het niets en zonder verdere aanleiding u drie maanden na de dood van uw vader toch proberen te overtuigen zich bij hen aan te sluiten (CGVS p. 17). Uw bewering dat de taliban gewoonlijk weeskinderen rekruteert of kinderen zonder begeleiding thuis, volstaat niet. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering en dat er daarbij beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban u plotseling probeert te rekruteren en dat deze taliban dan bovendien helemaal niet bekend zijn bij u (CGVS p. 17-18). Verder is het eigenaardig dat u pas een maand nadat u werd benaderd door de taliban, gevlucht bent (CGVS p. 19). U verklaart dat de taliban u gedurende een maand lang probeerden te rekruteren, u geeft ook aan dat u naast de rekruteringspogingen geen overige problemen hebt gekend met de taliban (CGVS p. 19). Het is dan bedenkelijk dat u pas na één maand tot de vaststelling komt dat uw leven in gevaar is en dat u vervolgens gevlucht bent. Wanneer er door het CGVS gevraagd wordt waarom u een maand wachtte vooraleer u op de vlucht sloeg, geeft u aan dat u dacht dat de taliban zou stoppen met u te

contacteren na een paar pogingen (CGVS p. 20). Deze verklaring is weinig aannemelijk aangezien u ook beweert dat diegenen die weigeren voor de taliban te vechten gestraft worden en opgesloten worden (CGVS p. 18). Het feit dat u pas na een maand gevlucht bent terwijl u naar eigen zeggen wel op de hoogte was van de praktijken van de taliban met betrekking tot mensen die niet voor hen willen vechten, relateert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. Wanneer er door het CGVS tijdens uw gehoor gevraagd wordt naar wat er gebeurt met mensen die weigeren te vechten voor de taliban, kan u slechts zeer algemene informatie geven (CGVS p. 18). U noemt evenwel een persoon op die u kent, met name C. (...), die gestraft is door de taliban omdat hij weigerde voor hen te vechten. U slaagt er echter niet in om op een doorleefde manier te vertellen wat er met hem gebeurd is. Verder kon u ook geen informatie verschaffen over de activiteiten die C. (...) voor de taliban moest uitvoeren (CGVS p. 18). U gaf toe de details over zijn lot niet te kennen. Dat u niet samen met hem was, geldt niet als een gegronde excuus. Immers kan verwacht worden dat u meer op de hoogte zou zijn van wat er precies met deze man C. (...) gebeurde, aangezien u uw vrees ten aanzien van de taliban net baseert op de lotgevallen van anderen als C. (...). Deze beperkte kennis over de activiteiten en over de handelwijzen van de taliban doen ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw relaas. Verder is het erg bevreemdend te noemen dat u evenmin een concrete informatie kon verstrekken over de talibanleden die u aanspraken en die u vroegen om voor hen te vechten. Dat zij hun gezicht bedekt hielden zoals u beweerde (CGVS p. 17), is niet bevredigend te noemen. Immers beweerde u dat de taliban heersen over uw dorp en dat ze vrij in uw dorp rondlopen (CGVS p. 19). Dit gecombineerd met het feit dat de taliban u naar eigen zeggen gedurende één maand achterna zat en u gedurende één maand trachtten te rekruteren; maakt het zeer bedenkelijk dat u niet meer informatie over hen heeft kan verschaffen (CGVS p. 19). U kan wel twee taliban leiders uit uw regio opnoemen en ook hun opvolgers (CGVS p. 19).

De door u neergelegde taskara wijzigt voorgaande vaststellingen niet. Deze vormt immers geen bewijs van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR

aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die tot heden alleenstaand is. U bent aldus zonder echtgenote en kinderen. Voorts verklaart u scholing te hebben gelopen en bent u niet ongeletterd (zie CGVS, p.16). Wat betreft uw professionele mogelijkheden, haalt u aan dat u voorheen in Afghanistan een tijdje in een autogarage hebt gewerkt (pp.16 , 17, 21 en 22). Hieruit kan afgeleid worden dat u over specifieke vaardigheden beschikt die het u mogelijk maken om bij een terugkeer naar Kabul in uw eigen levensonderhoud te voorzien. U blijkt tevens een familiaal netwerk te bezitten in de stad Kabul. Immers verklaart u dat in de stad Kabul, meer bepaald in Saray Shamali, uw oom H. (...) woont (zie CGVS, p.12). Dit is de broer van uw moeder. U verklaart nog steeds in contact te staan met hem vanuit België. U haalt aan dat uw oom het zonder problemen stelt in Kabul. Uw oom werkt er als taxichauffeur. U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet bij uw oom zou kunnen vestigen in Kabul. U verwijst slechts naar uw asielmotieven, met name dat uw oom zijn leven in gevaar zou brengen omwille van uw problemen met de taliban (zie CGVS, p.23). Zoals hierboven werd aangehaald, kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw ingeroepen asielmotieven. U maakt bijgevolg niet aannemelijk waarom u niet terecht zou kunnen bij uw oom in Saray Shamali. Gezien uw familie in staat was om 8000 USD te verzamelen om uw reis van Afghanistan naar Europa te bekostigen zoals u toegaf tijdens uw gehoor (zie CGVS, p.24) doordat zij een boomgaard verkochten en gezien uw familie ook over enkele gronden beschikt (zie CGVS, p.8), kan aangenomen worden dat u en uw familie niet zonder economische middelen zijn. Toegevoegd kan worden dat u volgens uw verklaringen eerder naar Kabul reisde over land vanuit uw district Ghorband. U bereikte zo Saray Shamali, waar uw oom woonachtig is (zie CGVS, p.22).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoeker zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Aangaande zijn vrees voor rekrutering door de taliban, verwijst verzoeker naar de UNHCR-richtlijnen (bijlage 3 van het verzoekschrift) en een rapport van het UNHCR aangaande gedwongen rekrutering door de taliban in Afghanistan (bijlage 4 van het verzoekschrift) waarin wordt uitgewerkt dat voor bepaalde groepen met de meeste omzichtigheid dient te worden omgegaan, meer bepaald voor de jongens die op een leeftijd zijn gekomen waarop ze “vechtmateriaal” zijn, zoals verzoeker. Ook bemerkt verzoeker dat “(k)inderen/jonge mannen die uit een gezin komen waar de pater familias is overleden of die wees zijn, (...) vooral de doelwitten (zijn) nu deze kinderen/jonge mannen door hun rekrutering verlost worden van hun taak als kostwinner en de weeskinderen onderdak krijgen”.

2.2.5.2. De Raad benadrukt evenwel dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met de individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat iemand in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees dient *in concreto* aangetoond te worden. Dat een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk blijft, wordt overigens bevestigd door het UNHCR in de “*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 waarin wordt gesteld dat “*depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group*”.

In casu heeft verzoeker geenszins zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk gemaakt daar zijn verklaringen omtrent zijn vrees voor rekrutering door de taliban niet kunnen overtuigen, doordat zij erg vaag en onaannemelijk zijn en bovendien niet overeenstemmen met de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier. Uit de motivering van de bestreden beslissing en de “*COI Focus*” betreffende “*AFGHANISTAN – Rekrutering bij de gewapende*

oppositie en milities aan overheidszijde” van 17 februari 2014 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1) blijkt dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebaseerd is op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie en doorgaans gebaseerd is op lokale verankering in die zin dat er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Het gebruik van directe dwang (een directe of indirecte bedreiging van een persoon of zijn naasten om een individu te dwingen tegen zijn wil mee te vechten) blijkt eerder uitzonderlijk te zijn. Uit de door verzoeker aangebrachte informatie blijkt niet dat de informatie waarop verweerder zich dienaangaande heeft gebaseerd niet correct is. Verzoekers verklaringen dat hij weigerde zich aan te sluiten bij de taliban, waarna de taliban ermee dreigde hem op te pakken, op te sluiten en te straffen (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 20), zijn dan ook niet verenigbaar met de beschikbare objectieve informatie omtrent rekrutering door de taliban. Ook heeft verzoeker geenszins een gedeelde ideologische visie met de taliban, daar hij de taliban als verantwoordelijke aanziet voor de dood van onschuldige mensen en de strijd tussen de taliban, die moslim zijn, en het leger, waarvan de leden eveneens moslim zijn, als geen ware jihad beschouwt (gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Voorts is het bevreemdend dat, hoewel verzoeker aangeeft dat de taliban over zijn dorp heerst, dat ze tegen alle mensen van de autoriteiten gekant waren en dat de taliban iedereen probeert te rekruteren, in het bijzonder de jongemannen uit het dorp (gehoorverslag CGVS, p. 19-20), verzoeker nooit eerder door de taliban benaderd werd, maar dat ze plots uit het niets en zonder verdere aanleiding verzoeker drie maanden na de dood van zijn vader toch proberen te overtuigen zich bij hen aan te sluiten (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verzoekers bewering dat de taliban gewoonlijk weeskinderen rekruteert of kinderen zonder begeleiding thuis (gehoorverslag CGVS, p. 20), hetgeen hij herhaalt in zijn verzoekschrift, volstaat geenszins ter verklaring. Immers blijkt uit de beschikbare informatie dat de rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering waarbij beroep gedaan wordt op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen, waardoor het dan ook niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker plots zou proberen te rekruteren en dat deze taliban dan bovendien helemaal niet bekend zijn bij verzoeker (gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Verder wijst verweerder er terecht op dat de vaststelling dat verzoeker pas na een maand gevlucht is nadat hij werd benaderd door de taliban terwijl hij naar eigen zeggen wel op de hoogte was van de praktijken van de taliban met betrekking tot mensen die niet voor hen willen vechten, de ernst van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate relativeert. Overigens, wanneer verzoeker gevraagd wordt naar wat er dan gebeurt met mensen die weigeren te vechten voor de taliban, komt hij niet verder dan het geven van zeer algemene informatie (gehoorverslag CGVS, p. 18) en het opnoemen van de naam van een persoon, met name C., die gestraft is door de taliban omdat hij weigerde voor hen te vechten. Evenwel weet verzoeker nauwelijks wat er precies met deze persoon is gebeurd (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dergelijke beperkte kennis over de activiteiten en over de handelwijzen van de taliban ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Ten slotte werd door verweerder nog vastgesteld dat verzoeker evenmin concrete informatie kon verstrekken over de talibanleden die hem aanspraken en hem vroegen voor hen te vechten, terwijl verzoeker nochtans stelde dat de taliban over zijn dorp heersen, dat ze vrij in zijn dorp rondlopen en dat de taliban hem gedurende één maand achterna zat en hem gedurende één maand trachtten te rekruteren (gehoorverslag CGVS, p. 19). Deze vaststelling doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers bewering dat de taliban getracht heeft hem te rekruteren.

2.2.6. Waar verzoeker opwerpt dat hij aan ernstige schade zou kunnen worden blootgesteld bij terugkeer omdat hij aanzien zou worden als *“een overloper naar het Westen”*, is de Raad van oordeel dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering en toont op geen enkele manier aan dat hij omwille van zijn verblijf in Europa het risico loopt in Afghanistan ernstige problemen te kennen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hem de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.2.9. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit evenwel, stellende dat het in Kabul geenszins veilig is en dat het evenmin redelijkerwijs van hem verwacht kan worden dat hij zich in Kabul vestigt. In verband met de veiligheidssituatie in Kabul, duidt verzoeker erop dat deze beoordeeld dient te worden aan de hand van de meest actuele informatie inzake de situatie in Afghanistan. Verwijzend naar de UNHCR-richtlijnen (bijlage 3 van het verzoekschrift) en een internationaal rapport van 19 januari 2016 aangaande de veiligheid in Afghanistan (bijlage 6 van het verzoekschrift), stelt verzoeker dat de veiligheidstoestand in bijna alle provincies van Afghanistan verslechterd is en dat er sprake is van een stijgend aantal gewelddadige incidenten in Kabul. Daarnaast wijst verzoeker erop dat volgens de UNHCR tevens nagegaan moet worden of van hem redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zich in Kabul vestigt (bijlage 5 van het verzoekschrift), hetgeen *in casu* echter geenszins het geval is. Immers kan en wil hij het leven van zijn oom en diens familie niet in gevaar brengen gelet op het feit dat de taliban hem wil rekruteren. Immers wordt ook in Kabul door de taliban actief gerekruteerd, aldus verzoeker. Ten slotte haalt verzoeker – verwijzend naar de UNHCR-richtlijnen en een internetartikel van 20 oktober 2013 over Afghaanse IDP's (bijlagen 3 en 7 van het verzoekschrift) – nog de moeilijke leefomstandigheden van IDP's en terugkeerders aan, die in Afghanistan volledig aan hun lot overgelaten worden, waardoor zij overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Volgens verzoeker verwaarloost verweerder de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt. Ook verschillende NGO's hebben reeds aangedrongen op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan gelet op de precaire humanitaire situatie aldaar.

De Raad bemerkt vooreerst dat uit de “COI Focus” betreffende “AFGHANISTAN – Burgerluchtvaart in Afghanistan” van 25 januari 2016 – door de commissaris-generaal per aanvullende nota neergelegd – blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van januari 2016 dat door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 5). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van januari 2016) blijkt dat nationale en

internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift weliswaar dat de informatie van verweerder niet meer up-to-date is, doch blijkt uit de door verzoeker aangebrachte stukken geenszins dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die tot heden alleenstaand is. U bent aldus zonder echtgenote en kinderen. Voorts verklaart u scholing te hebben gelopen en bent u niet ongeletterd (zie CGVS, p.16). Wat betreft uw professionele mogelijkheden, haalt u aan dat u voorheen in Afghanistan een tijdje in een autogarage hebt gewerkt (pp.16 , 17, 21 en 22). Hieruit kan afgeleid worden dat u over specifieke vaardigheden beschikt die het u mogelijk maken om bij een terugkeer naar Kabul in uw eigen levensonderhoud te voorzien. U blijkt tevens een familiaal netwerk te bezitten in de stad Kabul. Immers verklaart u dat in de stad Kabul, meer bepaald in Saray Shamali, uw oom H. (...) woont (zie CGVS, p.12). Dit is de broer van uw moeder. U verklaart nog steeds in contact te staan met hem vanuit België. U haalt aan dat uw oom het zonder problemen stelt in Kabul. Uw oom werkt er als taxichauffeur. U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet bij uw oom zou kunnen vestigen in Kabul. U verwijst slechts naar uw asielmotieven, met name dat uw oom zijn leven in gevaar zou brengen omwille van uw problemen met de taliban (zie CGVS, p.23). Zoals hierboven werd aangehaald, kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw ingeroepen asielmotieven. U maakt bijgevolg niet aannemelijk waarom u niet terecht zou kunnen bij uw oom in Saray Shamali. Gezien uw familie in staat was om 8000 USD te verzamelen om uw reis van Afghanistan naar Europa te bekostigen zoals u toegaf tijdens uw gehoor (zie CGVS, p.24) doordat zij een boomgaard verkochten en gezien uw familie ook over enkele gronden beschikt (zie CGVS, p.8), kan aangenomen worden dat u en uw familie niet zonder economische middelen zijn. Toegevoegd kan worden dat u volgens uw verklaringen eerder naar Kabul reisde over land vanuit uw district Ghorband. U bereikte zo Saray Shamali, waar uw oom woonachtig is (zie CGVS, p.22).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn eerder afgelegde verklaring herhaalt dat hij zijn familie niet in gevaar wil brengen gelet op het feit dat de taliban hem wil rekruteren, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar hij in gebreke blijft.

Waar verzoeker nog de moeilijke leefomstandigheden van IDP's en terugkeerders in Afghanistan aankaart, is de Raad van oordeel dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in geval van een hervestiging in Kabul terecht zou komen in precare levensomstandigheden. Immers, zoals reeds bemerkt, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij enige scholing heeft genoten en werkervaring heeft. Daarnaast blijkt hij over een familiaal netwerk te beschikken in de stad Kabul, waar immers zijn oom van moederskant woont met wie hij nog steeds in contact staat. Voorts blijkt verzoeker afkomstig te zijn uit een familie die niet zonder economische middelen is, gezien verzoekers familie in staat was om 8000 USD te verzamelen om verzoekers reis naar Europa te financieren. Hieruit blijkt dat verzoeker een familiale en financiële terugvalpositie heeft waarop hij kan bogen bij een terugkeer naar Afghanistan en derhalve zijn er dan ook geen aanwijzingen dat verzoeker bij een hervestiging in Kabul terecht zou komen in precare levensomstandigheden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Per aangetekend schrijven van 6 mei 2016 brengt verzoeker nog een "*brief met eensluitende vertaling van het Pashtou naar het Nederlands*" aan. De Raad stelt evenwel vast dat door verzoeker louter de vertaling werd neergelegd, doch niet de originele brief waarvan het neergelegde stuk de vertaling zou vormen en waarin, volgens de vertaling, het dorpshef de problemen van verzoeker met de taliban zou bevestigen. Deze loutere vertaling zonder de originele brief volstaat geenszins om de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban aan te tonen. Bovendien wijst de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER